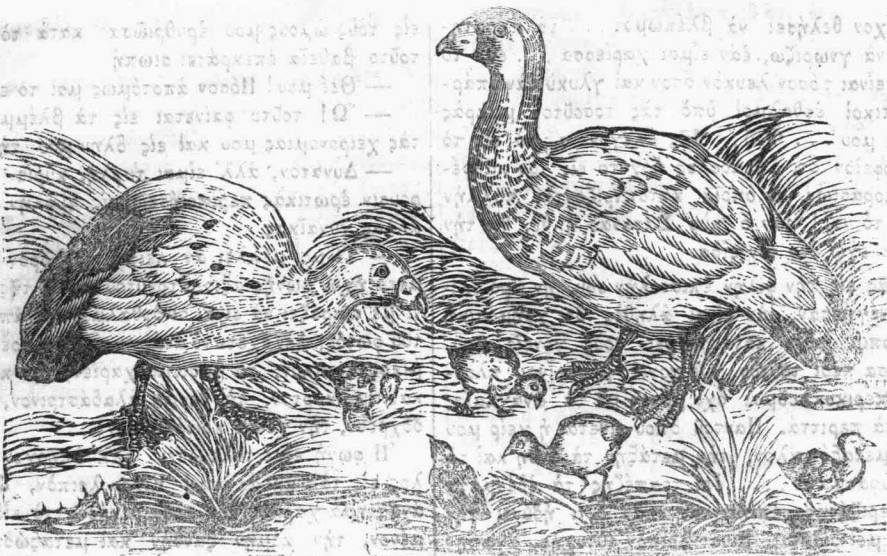

δίδου· οὐ πόδες του εἶνε παλμοειδεῖς; εἰ καὶ θλίνωτε
ον τῶν νησῶν, τῶν χηνῶν καὶ τῶν κύκνων πρὸς κο-
λύμβημα διωργανισμέναι, ἔχον στενὴν τὴν μεταξὺ τῶν
δακτύλων του μεμβράναν καὶ μικρὸν ῥίμφος πρὸς ζή-
τησιν τροφῆς ἐν τῷ ὕδατι. Ἀληθῶς, ἡ κήρυξ ζῆτεῖ
τὴν τροφὴν της ἐν τῇ γῇ, τρεφομένη διὰ γρότων καὶ
ἐντόμων. Τὸ ῥίμφος της, ὡς φαίνεται ἀνωτέρω,
χει μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τῶν ἀλεκτροειδῶν πτη-
νῶν (gallinacés), ἀπὸ τὰ ὁπερ διαφέρει κυρίως κατὰ
τὴν πυκνὴν καὶ κυρτὴν μεμβράνην, ἥτις καλύπτει τὴν
ἀσιν αὐτοῦ, ὡς ὁ κηρὸς τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων.
Τὸ πτηνὸν τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι διὰ τὰ πτηνοτροφῆα
τῆμα πολυτίμον καὶ εὐκόλον, διότι εἰς τὰς νήσους,
ὅθι δὲν ἐδοκίμασεν εἰσεῖναι τὴν θλασθίαν τοῦ ἀνθρώ-
που δύναμιν, ὅγ. μόνον ἐπλησίαζεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ
εἰς τὰς χεῖρας του ἤσχετο, μέχρις οὗ εἶδε τὸν θλασθρὸν
τολλῶν. Ἐξημερώνεται δὲ μετὰ μεγίστης εὐκολίας

καὶ μολονότι ἔρχεται ἀπὸ τέπους θερμούς, ὑποφέρει
ὅμως καλλίστα τὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα πολλὰ
βλέπει τις ἐρχόμενα πλησίον του, ἀλλ' ἰσχυρῶς ἀπω-
θοῦντα παν εἶδος πτηνοῦ, τὸ ἐποῖον παντὶ σθένει προ-
σπαθοῦσι νὰ ἀπομακρύνωσι. Τὸ αὐτὸ παρατηρήθη καὶ
μετὰ τὸν μέλανα κύκνον τῆς Αὐστραλίας, ὅστις κύκνον
τινὰ κατοικίδιον, μεγαλύτερον καὶ ἰσχυρώτερον αὐτοῦ
κατὰ τὸ φαινόμενον, κατεβάλλεν ὁμῶς καὶ ἐφόρευε.

Δυνάμεθα ἐπὶ τέλους νὰ προσθέσωμεν καὶ διὰ τοῦς
λαιμάργους, οἱ εἶνε δι' αὐτοὺς ἐξαισιον ἐδῆμα. Δὲν
ἀπαιτεῖ φροντίδας πλείονας τῶν ἄλλων κατοικῶν τοῦ
κοιτανάθρου, καὶ ἡ ἀνατροφή του δὲν εἶνε πολυδά-
πανος· τὰ λιθαδία καὶ αἱ χλῆαι ἐπαρκεῖσι νὰ τῷ θα-
ψιλεύσωσι τὸ μεγαλειότερον μέρος ταύτης.

B. I. Σ.

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

ὑπὸ LEO LESPES.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Θέλεις, προσφιλεστάτη Ἀθηναίς, νὰ σὲ γράρω; ἐγὼ
ἡ δύστηνος ἀέμματος, τῆς ὁποίας ἡ χεὶρ πλαναται εἰς
τὸ σκότος; Δὲν φοβεῖσαι τὴν θλιψὴν τὴν περιγεχυμένην
εἰς τὰς ἐν τῷ σκότει γεγραμμένας ἐπιστολάς μου; Δὲν
φοβεῖσαι διὰ τὰς μελαγχολικάς ιδέας, ἀκίνης δύνανται
νὰ με προσβάλλωσι.

Ἀγαθὴ Ἀθηναίς! εἶσαι εὐτυχής, σύ· ἔχεις ὀφθαλ-
μούς· βλέπεις, ὦ! νὰ βλέπῃς, νὰ ἡεῦρῃς, νὰ διακρί-
νῃς τὸ κυανεὺν τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν λαμπρότητα τοῦ Ἡ-
λίου, ἅπαντα τὰ διάφορα χρώματα ὅποια ἤδονῃ! πόσον
ὤραον τὸ πρᾶγμα. Ὑμῖσι θεεῖ!

Γνωρίζω ὅτι ἄλλοτε εἶχον κ' ἐγὼ τὸ προνόμιον τοῦτο·
ἀλλ' ὅταν προσβλήθην ἐκ τῆς τυφλότητος, ἤμην μόλις
δεκαετής. Εἶμαι εἰκοσιπενταετής ἤδη! ἰδοὺ δεκαπέντε
μακροὺς ἐνιαυτοὺς, καθ' οὓς τὰ πάντα εἶναι σκοτεινὰ
περὶ ἐμέ!

Ματαίως ζῆτο νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ θυμὰς αὐτῆς φύσεως,
ἰχθυητὴ μου· ἐλησμόνησα πᾶσιν σχέσιν. πᾶσαν δια-
φορὰν μεταξὺ θλιῶν τῶν πραγμάτων· αἰσθάνομαι τὴν
εὐωδίαν τοῦ ῥόδου, μάντευσι τὸ γλῆρὰ τοῦ· διὰ τῆς ἀ-
φῆς ἀλλὰ τὸ χρῶμά του, δι' ὃ ἐγκωμιάζεται, μεθ' οὗ
συγκρίνουσιν ἀπάσας τὰς ὥραιας γυναῖκας, τὸ ἐλησμό-
νησα, ἡ μᾶλλον δὲν δύναμαι νὰ τὸ περιγραφῶ· εἰς ἥχος
ἐπαναλαμβάνεται, ἀλλ' ἡ ὅσα εἶναι ἀπυγορευμένη εἰς
τὴν δυστυχίαν καὶ ἀξιοβήρητον ἐμέ.

Ἐνίοτε, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ καλύμματος, εἰς
ὃ ἀναφέρεται ἡ ἀσθενὴς διάνοιά μου, ἐπέρχονται λάμ-
ψεις τινὲς ἀλλόκοτοι. Οἱ ἱατροὶ λέγουσι οὗτο τοῦτο προέρ-
χεται ἐκ τοῦ αἵματος, δι' ὅπερ ἐλπίζεται τι παρὰ τῆς
τέχνης των. Τρελλὴ χεῖμερ! ὅταν στερῇται τις πρὸ
δεκαπέντε ἐτῶν τὸ φῶς, δι' οὗ στολίζεται ἡ Γῆ, δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἰδῇ πλέον, παρὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Προχθὲς ἐδοκίμασα ἀλλόκοτον τινα σιγμιαίαν συγ-
κίνησιν.

Ἐψηλαφῶσα ἐντὸς τοῦ θαλάμου μου, ἔβλεπα τὴν χεῖ-
ρά μου ἐπὶ... ὦ! δὲν θὰ τὸ ἐμάντευες εἰς ἐκατὸν, εἰς
χιλίας... ἐπὶ τίνος κατοπτροῦ. Ἐξαθήμην ἐμπροσθέν
του, διευθετοῦσα τὴν κόμην μετὰ εὐλαβεστικῆς... ὦ!

ποσάνκις εἶχον θελήσει νὰ βλέπωμαι . . . νὰ παρατη-
ρῶμαι διὰ νὰ γνωρίζω, ἐάν εἶμαι χαρίεσσα . . . ἐάν τὸ
δέρμα μου εἶναι τόσον λευκὸν ὅσον καὶ γλυκὺ ἐάν ὑπάρ-
χουν θελκτικοὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ τὰς τοσοῦτον μακρὰς
βλεφαρίδας μου . . . Φεῦ! Μὰς ἔλεγον συχνὰ εἰς τὸ
Παρθενότροφεῖον ὅτι ὁ διάβολος ἤρχετο εἰς τὸν καθρέ-
πτῃν τῶν κορασίων, τὰ ὅποια κατοπτρίζονται πολλὴν
ὥραν. Μὰ τὸ ναί! ἐάν ὁ κύρ Σατανᾶς ἦλθε, θὰ τὴν
ἔπαθε, διότι ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα.

Μ' ἐρωτᾷς εἰς τὴν φίλην ἐπιστολὴν σου, ἣν πρὸ ὀλί-
γου μοι ἀνέγνωσαν, ἐάν εἶναι ἀληθὲς ὅτι χρηματικὴ
της χρεωκοπία εἶχε καταστρέψει τοὺς γονεῖς μου.
Οὐδὲν ἤκουσα περὶ τούτου. Οἱ γονεῖς μου εἶναι πλού-
σιοι, διότι περικυκλωμένοι ὄχι μόνον μὲ τὰ ἀναγκαῖα,
ἀλλὰ καὶ τὰ περιττά. Παντοῦ ὅπου τίθεται ἡ χεὶρ μου
ἀπαντᾷ τὸ μεταξόπιτον, τὴν μετάξην τὰ ἄνθη καὶ τὰ
πολύτιμα ὑφάσματα . . . ἐπὶ τραπέζης τὰ ἐδέσματα
τὰ πλέον περιζήτητα ἐπικείμεναι πᾶν ὅ,τι ἡδύνηι τὴν
ὄρεξιν μου μοι δίδεται. Εἶναι λοιπὸν εὐτυχής, ἀγαπη-
τὴ Ἀθηνᾶς, εἰ προσφιλεῖς αἰτίαι τῶν ἡμερῶν μου.

Γράψε μου, ἀγαπητὴ μου, ἐπεὶ πλεον ἐπανήλθες
ἐκ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης Ἀγγλίας, καὶ συμπαθεῖς τὴν
δύστηνον ἀόμματον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δὲν ἤξευρες, Ἀθηνᾶς, θὰ γελάσῃς τρελλὰ, θὰ μὲ
νομίσῃς ἀνόητον, θὰ ὑποθέσῃς ὅτι μετὰ τῆς ὁράσεως
ἔχασα καὶ τὸ λογικόν.

Ἔχω ἐραστήν.

Ναί, προσφιλεστάτη, ἐγὼ ἡ ἀόμματος κόρη, ἔχω
ἓνα ἐραστήν, ἐπίσης περιπαθῆ, ἐπίσης ἐπιμελῆ, ὅσον
καὶ ὁ ἐραστὴς δουκίσσης τινος. Ἐπειτα, τί θέλεις; ὁ
ἔρως, ὅστις εἶναι ἀόμματος ἐπίσης, μὲ χρεωστᾷ πολλὰ
διὰ τὴν ἀδελφότητά μας.

Πῶς ἐκ ἐμοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν οἶκόν μας,
τὸ ἀγνοῶ . . . Τί δὲ ἦλθε νὰ κάμῃ, τὸ γνωρίζω ἐτι
ὀλιγώτερον· τίς δὲ εἶναι, ὁ θεὸς θὰ μὲ τὸ εἴπῃ. Τούτο
μόνον δύναμαι νὰ σὲ εἶπω, ὅτι προχθὲς ἐκάθητο πρὸς
τὰ ἀριστερά μου εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐπετῆρει πῶς
νὰ μὲ ὑπηρετοῦν πεφροντισμένως καὶ μετὰ προσοχῆς
ἀκροτάτης.

— Κύριε, τῷ εἶπον ἐγὼ, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, κα-
θ' ἣν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συναντηθῶ μεθ' ὑμῶν.

— Μάλιστα, δεσποσύνη, ἀλλ' ἐγνώριζα τοὺς γο-
νεῖς σας.

— Καλῶς ὥρισάτε, λοιπὸν σεῖς, ὅστις ἤξεύρετε νὰ
ἐκτιμᾶτε τοὺς ἀγαθοὺς αὐτοὺς ἀγγέλους διὰ τῆς ἀ-
ληθοῦς αὐτῶν ἀξίας.

— Δὲν εἰν' αὐτοὶ μόνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡσθάνην
σέβας καὶ ἀγάπην, προσέθηκεν ἐκεῖνος μὲ γλυκείαν
φωνήν.

— Ἀ! ἀπεκρίθην ἀπερισκέπτως, τίς λοιπὸν ἄλλος
σᾶς ἤρρεσεν ἐνταῦθα;

— Ὑμεῖς! μοι ἀπεκρίθη.

— Ἐγὼ! τί θέλετε νὰ εἰπῇτε;

— Ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

— Ἐμέ; μὲ ἀγαπᾶτε ἐμέ;

— Περιπαθῶς.

— Εἶσθε λοιπὸν ἐραστὴς μου;

— Βεβαίως.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐπανεῖσα τὸ στροφίον μου

εἰς τοὺς ὤμους μου ἐριθριῶσα· κατὰ τὸ διάστημα δὲ
τούτο βαθεῖα ἐπεκράτει σιωπῇ.

— Θεέ μου! Πόσον ἀποτόμως μοι τὸ εἶπατε Κύριε!

— Ὡ! τοῦτο φαίνεται εἰς τὰ βλέμματά μου, εἰς
τὰς χειρνομίας μου καὶ εἰς δλὴν μου τὴν διαγωγὴν.

— Δυνατὸν, ἀλλ' εἶμαι τυφλὴ, κύριε. Δὲν προσφέ-
ρουσιν ἐρωτικὰς περιποιήσεις εἰς τυφλὴν ὅπως εἰς τὰς
ἄλλας γυναῖκας.

— Τί μοι μέλλει ἂν λείπῃ τὸ δῶρον τοῦτο, εἶπε
μετὰ ἤχου φωνῆς ἀξιολατρεύτου ὡς ἐκ τῆς εἰλικρινείας,
τί μὲ πειράζει νὰ εἶναι οἱ ὀφθαλμοί σας ἀποκεκλισμένοι
τοῦ φωτός; Δὲν ἔχετε τὸ ἀνάστημα κομψοπρεπές, τὸν πόδα
μικροσκοπικόν, τὸ βάδισμα χαρίεν, τὴν κόμην μακρὰν
καὶ ἀμφίκυρτον, τὸ δέρμα ἀλαβάστρινον, τὴν ὄψιν ῥο-
δόχρουν, τὴν χεῖρα κρινόλευκον; . . .

Ἡ φωνὴ εἶχε τελειώσει· ἀλλ' ὑπῆρχεν ἀκόμῃ ἑναυ-
λος εἰς τὰς ἀκοάς μου! Εἶχον λοιπὸν, ὡς ἔλεγε, τὸ
ἀνάστημα χαρίεν, τὸν πόδα μικρὸν, τὸ εἶδος διακεκρι-
μένον, τὴν κόμην ξανθὴν καὶ μεταξώδη, τὸ δέρμα
λευκὸν καὶ τὴν χροιάν τοῦ προσώπου ῥοδόχρουν! . . .

Ὡ Ἀθηνᾶς, ἀγαθὴ μου Ἀθηνᾶς, διὰ πᾶσαν νεάνιδα,
τοιοῦτος ἐραστὴς, ὅστις περιγράφει ὅλας τὰς ἐντε-
λείας, εἶναι ἀπλῶς περιπαθὴς τῆς λάτρης, ἀλλὰ διὰ
μίαν τυφλὴν, δὲν εἶναι πλέον ἐρωμένος, εἶναι κα-
θρέπτῃς.

— Πῶς, κύριε, ἐπανελάβον ἐγὼ, εἶμαι λοιπὸν τό-
σον χαρίεσσα;

— Εἶπα ὀλιγώτερα μάλιστα τῆς ἀληθείας.

— Αἶ, τί θέλετε νὰ κάμω διὰ τὸν ἐρωτὰ σας;

— Ἐπιθυμῶ νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Μέγαν γέλωτα ἤρχισα ν' ἀφίνω, ἀκούσασα τὴν ἰδέαν
ταύτην.

— Τὸ ἔχετε κατὰ νοῦν, κύριε; ἀνεφώνησα· εἰς ὑμὴν
διαχωρίζει τὸν ἀόμματον τοῦ ὀξυδερκοῦς, καὶ τὴν ἡμέ-
ραν τῆς νυκτός· ἀλλὰ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιθέσω ψη-
λαφούσα τὸν ἐξ ἀνθῶν στέφανόν μου.

Ὁχι! ὄχι! οἱ γονεῖς μου εἶναι πλούσιοι· εἰς ἐμὲ ὁ
ἄγαμος βίος εἶναι ἄνευ θλίψεως· θὰ διαμείνω κόρη,
καὶ θὰ διακονῶ τὴν ἁγίαν Αἰκατερίνην.

Ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε . . . Ἀδιάφορον
μοι εἶπεν ὅτι ἤμην χαρίεσα! . . . Δὲν ἤξεύρω διατί
ἐννοῶ ἐντός μου, ὅτι τὸν ἀγαπῶ ὀλίγον τὸν κύριον κα-
θρέπτῃν μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ.

Ὡ! ἀγαθὴ Ἀθηνᾶς, πόσας εἰδήσεις θὰ σοὶ εἶπω! καὶ
πόσα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον συμβαίνουσιν ἄγνωστα . . .

Ἰδοὺ τί μοι συνέβει, σὲ τὸ διηγούμεναι καὶ δάκρυα ὑπεκ-
φεύγουσιν ὡς ἐκθαύματος ἐκ τῶν σεγνῶν μου ὀφθαλμῶν.

Μετά τινος ἡμέρας ἀπὸ τῆς συνδιαλέξεώς μας μετὰ
τοῦ ξένου, τὸν ὀποῖον ὠνόμασα Κ α θ ρ ε π τ ρ ι μ ο υ,
κατέβην εἰς τὸν κήπον, στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος
τῆς μητρός μου, ὅταν ἤκουσα νὰ τὴν κράζουν ἐν σπου-
δῇ. Μοι ἐφάνη ὅτι ἡ ὑπηρετρία, ἀναγκασθεῖσα νὰ τρέξῃ,
εἶχε τὴν φωνὴν τῆς ὀλίγον τι συγκεκλιμένην καὶ ἀνώ-
μαλον.

— Τί εἶναι, μῆτερ; ἡρώτησα ταραχθεῖσα ἀκουσίως.

— Τίποτε, κόρη μου, ἐπίσκεψίς τις ἀναμφιβόλως.
Ὅς ἐκ τῆς εὐτυχοῦς καταστάσεώς μας εἴμεθα ὑπόχρεοι
νὰ δεχόμεθα ἐπισκέψεις.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπον ἐγὼ ἐναγκαλι-
σθεῖσα αὐτήν, δὲν σὲ κρατῶ πλειότερον ὑπαγε νὰ τὴν
ὑποδεχθῇς διὰ τῆς συνήθους σου ἀγαθῆς χάριτος εἰς

ἐκείνον τὸν ἀμφιθάλαμον, ὅπου ἐγὼ μένω αἰωνίως ἀκίνητος.

Ἡ μήτηρ μου ἐπέθεσε δύο παγερά χειρὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου· ἐπειτα ἤκουσα τὰ βήματά της μακρόθεν ἤχουτα ἐπὶ τῆς ἄμμου τῶν διαδρόμων.

Μόλις ἔφυγε καὶ μοὶ ἐφάνη ὡς ἀκούω δύο γείτονας, δύο ἐργάτας συνομιλοῦντας, μόνους ἑαυτοὺς νομίζοντας.

Τὸ γινώριζεις Ἀθηναῖς, ὅτι όταν ὁ Πλάστης μᾶς ὑστερεῖ μῖας αἰσθήσεως, φαίνεται ὅτι, διὰ τὰς παρηγορήσας, καθιστᾷ ἰσχυροτέρας τὰς ἐπιλοίπους· ὁ τυφλὸς ἔχει τὴν ἀκοήν ἐπιδεικνύσαντα τοῦ δυνάμενου νὰ διαπεράσῃ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ διάστημα... Οὕτως λέξεις τῆς συνδιαλέξεως διέφυγε τὴν ἀκοήν μου, μόλην τὴν χαμηλὴν φωνὴν των.

— Αὐτὴ ἡ πτωχὴ οἰκογένεια, τί δυστυχία! Καὶ ἄλλοι κλητῆρες.

— Καὶ ἡ κόρη των ἦτις τὰ πάντα ἀγνοεῖ.

— Δὲν γνωρίζει ὅτι μεταχειρίζονται τὴν τυφλότητά της διὰ τὰ κάμουν τὴν εὐτυχίαν της.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἀναμφιβόλως· πᾶν, ὅτι ἡ χεὶρ της ἀπτεταί εἶναι ἐξ ἀνακαρδίου (d'accueil) καὶ μεταξοπτίλου· πλὴν τὸ μεταξοπτίλον εἶναι ἀπτίλον καὶ τὸ ἀνακαρδὶον ἀβερνικωτὸν εἰς τὴν τράπεζαν, καταγέυεται τὰς ἀβρότητας τῆς ὀρέξεως χωρὶς νὰ παρατηρῇ ἡ ἀθῶα, πόσον ἡ οἰκτικὴ δυστυχία τῇ εἶναι κεκρυμμένη, καὶ πῶς εἰς τὸ πλάγιόν της, εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ὁ πατὴρ της καὶ ἡ μήτηρ της τρώγουσι σχεδὸν πάντοτε ἄρτον ξηρόν.

ᾠ! Ἀθηναῖς, ἐννοεῖς τὸν πόνον μου, τὰς συγκινήσεις μου, τὴν ταραχὴν μου; Μετεχειρίσθησαν τὴν τυφλότητά μου πρὸς τὴν εὐτυχίαν μου· μετέπλασαν ἐν τῷ σκότει πολυτελεῖ ἐνδύματα, μοὶ ἔδωσαν τὸ περιττόν, σερηθέντες οἱ ἴδιοι τὸ ἀναγκαῖον... ᾠ εἶναι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς τῆς ἀποσιώσεως καὶ τῆς ἀβροφροσύνης· ὅλοι οἱ θησαυροὶ εὐγνώμονος καρδίας δὲν δύνανται νὰ ἐξοφλήσωσι τὸ ἀπαράγραφτον αὐτὸ χρέος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Δὲν εἶπον εἰς οὐδέν· ὅτι ἔμαθον τὸ θλιβερόν τοῦτο πλὴν καὶ θελκτικόν μυστικόν· ἐπειδὴ ἡ μήτηρ μου θὰ καταλυεῖτο ἐὰν ἔβλεπεν ἀνωφελεῖς ἀποβαινύσας ὅλας αὐτῆς τὰς φροντίδας εἰς τὸ νὰ μοὶ κρύψῃ τὴν ἀνέχειάν της. Ὑποκρίνομαι ἀκόμη πίστιν εἰλικρινὴ εἰς τὴν ἀκαίαν κατάστασιν τῆς οἰκίας μας· ἀλλ' ἀπεράσιμα νὰ τὴν σώσω.

Ὁ Κ. δὲ Σώλης, οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἐραστής μου, ἐπανῆλθε νὰ με ἰδῇ, καί, ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ, ἤρχισα νὰ τῷ κάμω ἐρωτοτροπίας.

— Ἐχετε πάντοτε, τῷ εἶπον, τὸ αὐτὸ σέβας πρὸς ἐμέ;

— Μάλιστα, μοὶ εἶπε. Σὰς ἀγαπῶ διότι εἶσθαι ὠραία, καὶ ἡ ὠραιότης σας εἶναι ἐξοχος, ἀγνή, καὶ μετριόφρων.

— Πῶς εἶναι τὸ ἀνάστημά μου;

— Χαρίεν, εὐλόγιστον ὡς σχοῖνος

— Ἀ! καὶ τὸ μέτωπόν μου;

— Εὐρὺ καὶ ὀμαλὸν ὡς ἐξ ἐκλεκτοῦ ἐλέφαντος.

— Ἀληθεία;

Καὶ ἤρχισα νὰ γελῶ.

— Τί σὰς κάμει τόσο εὐθυμον;

— Μία ἰδέα, ὅτι δηλαδὴ εἶσθαι ὁ καθρέπτης μου, βλέπομαι ἐντὸς τῶν λόγων σας...

— Εὐχομαι, ἀγαπητὸν παιδίον, ὥστε νὰ ἔχῃς πάντοτε τὴν αὐτὴν ἰδέαν.

— Συναινεῖτε λοιπόν;...

— Νὰ εἶμαι ὁ πιστὸς σας καθρέπτης, καὶ νὰ ἀντανakλῶ ὅλα σας τὰ πλεονεκτήματα, ὅλας τὰς ἀρετάς σας. Συναινέσατε καὶ σεῖς νὰ γενῆτε σύζυγός μου· ἔχω ὀλίγην κατὰστασιν, ὥστε δὲν θὰ σὰς λείψῃ τίποτε· θὰ ἐπαγρυπνῶ δὲ μετὰ προσοχῆς εἰς πᾶν, εἰς συντελέσει πρὸς εὐτυχίαν σας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐνθυμήθη τὸς γονεῖς μου, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπανδρεία μου θὰ ἀπῆλπεν ἐξ ἀπείρου βάρους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ δυστυχία ᾗθελε διαλυθῇ διὰ τῶν βοηθειῶν καὶ τῆς ἐπιβρόχης γαμβροῦ εὐπόρου.

— Ἐὰν συνήρουν νὰ σὰς ὑπανδρευθῶ, ἀπεκρίθη, ἡ ἀνδρική ὑμῶν φιλαυτία θὰ ὑπέφερε πολὺ· ἐπειδὴ δὲν θὰ δύναμαι νὰ σὰς βλέπω.

— Ἀλοῖμονον! εἶπεν ὁ Κ. δὲ Σώλης, πρέπει νὰ σὰς κάμω μίαν ἐξομολόγησιν.

— Ὁμιλήσατε.

— Εἶμαι τέκνον τῆς φύσεως ἡδονημένον κατὰ τὸ ἐξωτερικόν· δὲν ἔχω οὔτε τὸ θέλητρον τοῦ προσώπου, οὔδὲ τὴν ἐξοχὸν καθαρότητα τῆς χροιάς, οὔδὲ τὴν εὐγένειαν τοῦ βαδίσματος· καὶ, τὸ χεῖριστον πάντων, ἡ εὐφρογία, με κατέκαψε τὰς παρειὰς ἀνικεῶς... Βλέπετε, ὅτι νυμφεύμενος μίαν τυφλὴν, ἀποδεικνύω ἐγωῖσμόν, καὶ στεροῦμαι ταπεινοφροσύνης.

Τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἤξεύρω· ἐὰν εἴθε αὐστηρὸς διὰ τὸν ἑαυτόν σας, ἀλλὰ σὰς νομίζω ἀγαθὸν καὶ εἰλικρινῆ· λάβετέ με λοιπόν τοιαύτην οἷα εἶμαι τίποτε, τοῦλάχιστον, δὲν θὰ ἀπόσπασα τὴν ἰδέαν μου ἀπὸ τὴν ἰδικίαν σας, ἡ φιλία σας ἔσεται ὁσάκις τις ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς νυκτός μου.

Πράττω καλῶς; — πρᾶττω κακῶς; — Τὸ ἀγνώω, φιλάττη Ἀθηναῖς· ἀλλ' ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τῶν γονέων μου ἵσως εὐρον ψηλαφούσα τὴν ἀγαθὴν ὁδόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου φιλίαν, τὰ φιλοφρονήματα, καὶ τὰ συγχαρητήρια, δι' ὧν πεπληρωταί ἡ ἐπιστολή σου. — Ναί, εἶμαι ὑπανδρὸς ἀπὸ δύο μῆνας, καὶ νομίζομαι ἡ εὐτυχιστέρα τῶν γυναικῶν· τίποτε πλέον δὲν ἔχω νὰ ποθῶ, ἀφοῦ λατρεύομαι ὑπὸ τοῦ συζύγου μου, καὶ ὑπεραγαπῶμαι ὑπὸ τῶν γονέων μου, οἵτινες δὲν μ' ἐγκατέλειψαν, οὔδὲ λυποῦμαι διὰ τὴν στέρσιν τῆς ὀράσεως, ἐπειδὴ ὁ Ἐδμόνδος βλέπει καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μου, ὁ καθρέπτης μου, (οὕτω τὸν ὀνομάζω), ἀντενάκλασε μετ' εὐαρεσκείας τὸν νυμφικὸν στολισμόν μου. Δι' αὐτοῦ ἔμαθον, ὅτι ἡ ἐκ χρέσπας ἐσθῆς μου ἦτον καλῶς κατηρτισμένη, ὅτι τὸ ἄνθρον στέμα μου ἵστατο καλῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Εὐρέ μου καὶ ἄλλους καθρέπτας μεγαθυνητοῦς, εἴτινες νὰ ἔχωσι τοιαύτην ἀκριβείαν.

— Ὅταν σὰς θεωρῶ, μοὶ εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, δὲν ὀμιλῶ μόνον πλέον, ἀλλὰ καὶ ἀντανakλῶ.

Τὸ ἐσπέρας ἐπεριπατοῦμεν ἀμφότεροι εἰς τὸν κήπον, ὅπου μ' ἔκαμνε νὰ θαυμάζω τὰ ἄνθη διὰ τῆς εὐωδίας των, τὰ πτηνὰ διὰ τῶν κελυγμάτων των, τὰ ὀπωρικὰ διὰ τῆς καλῆς των γεύσεως, καὶ τῆς γλυκύτητος τῆς ἀφῆς των. — ᾠ, τί μοὶ μέλει, διὰ τὴν ἀσχημίαν του, δὲν γνωρίζω πλέον τί εἶναι ὠραῖον καὶ τί ἀσχημον, ἀλλ' ἤξεύρω τί εἶναι καλὸν καὶ πρόσχαρες.

Ἰγίαινε λοιπὸν, προσηλὴς Ἀθηναῖς, χαροποιήσου διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚΤΗ.

Εἶμαι μήτηρ, Ἀθηναῖς, μήτηρ μικρᾶς κόρης· καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν βλέπω. Τὴν λέγουν εἰς ἄκρον χαρίσσαν· διαχυρίζονται ὅτι εἶναι τὸ ζῶν μικροτεχνημένον Ἰνδαλμά μου, πλὴν δὲν δύναμαι νὰ τὸ θαυμάσω. — Φεῦ! πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ μητρικὴ στοργή· συναινῶ ἀνευθλίψεως νὰ μὴ δύναμαι νὰ βλέπω τὸ γλαῦκον τοῦ οὐρανοῦ, τὴν λάμψιν τῶν ἀνθέων, τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου μου, τῶν γονέων μου, τῶν ἀγαπώντων με, πλὴν μοι φαίνεται ὅτι δὲν δύναμαι· ν' ἀποφασίσω νὰ μὴ ἰδῶ τὸ τέκνον μου. — Ὡ· ἐὰν τὸ πένθιμον περιδεῖα τῶν ἐρθαλμῶν μου ἡδύνατο νὰ πέσῃ ἐν λεπτόν, ἓνα καὶ δευτερόλεπτον, ἐὰν ἡδύναμην νὰ τὴν θεωρήσω ὡς θεωρεῖ τις τὴν ἀκαριαίαν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς, θὰ ἤμην εὐτυχής. . . . Θὰ ἤμην ἀλαζῶν καθόλον μου τὸν βίον.

Ὁ καθρέπτης μου δὲν δύναται νὰ μοι χρησιμεύῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. — Εἰς μάτην μοι λέγῃ ὅτι τὸ χερουδεῖμ τοῦτο ἔχει κόμην ξανθὴν καὶ ἐλικώδη, μεγάλους ὀρθαλμούς, μεϊδιάμα μαργαριταρέχαρι, εἰς τί μοι χρησιμεύουσι ταῦτα. . . . δὲν δύναμαι νὰ ἰδῶ τὸ ἀξολάτρευτόν μου τέκνον, ἐκτείνον πρὸς με τοὺς βραχίονάς του; . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἄγγελος· ἡξεύρεις τί κάμνει; κοπιᾷ ἐπὶ ἐν ἔτος τώρα δι' ἐμέ· θέλει νὰ μὲ δώσῃ τὸ φῶς, καὶ ἱατρὸς εἶναι, ὁ ἴδιος! . . . ὁ ἴδιος, ὅστις ἀνεδέχθη νὰ διαφιλονικῇ θύμα τι ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν.

— Ἀγγελε τοῦ βίου μου, μοι εἶπε χθὲς, ἡξεύρεις δι: ἐλπίζω;

— Εἶναι δυνατόν.

— Μάλιστα, τὸ νερόν τοῦτο ὅπερ σὲ διώρισα ἐπὶ προφάσει τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου, εἶναι ἡ προπαρσκευὴ πράξεώς τινος ἄλλης ἀξιολόγου.

— Τῆς ποίας;

— Τοῦ καταρράχτου.

— Δὲν θὰ φοβῶμαι;

— Ὅχι· ἡ χεὶρ μου ἔσται ἀσφαλής· ἐπειδὴ καὶ ἡ καρδιά μου ἔσται ἀφωσιωμένη.

— Ὡ· τῷ εἶπον, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, σὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι μάλλον ἄγγελος ἐλεύθους.

— Φεῦ! ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἐναγκαλήσου με ἀκόμη, ἀρῇσέ με νὰ ἀπολαύω τὰς τελευταίας ταύτας στιγμὰς τῶν ὀνειροπολήσεων.

— Τί ἐννοεῖτε, φίλε;

— Ὅτι μετ' ὀλίγον, Θεοῦ βοηθοῦντος, θὰ ἴδῃς.

— Καὶ τότε;

— Τότε, θὰ μὲ ἴδῃς ὁποῖός τις εἶμαι, σημειωμένος καὶ ἀσχημὸς.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους μοι ἐφάνη δι: ἀστραπή τις ἐλαμψεν ἐν τῇ νυκτί μου· ἦτον ἡ ἰδέα μου, ἥτις ἐφώτιζεν ὡς πυρρός.

— Κύριε, τῷ ἀπεκρίθην ἐγερθεῖσα, ἐὰν δὲν πιστεύ-

τε εἰς τὸν ἔρωτά μου ἐὰν ὑποθέτετε δι: ὅποιονδήποτε ἂν εἶναι τὸ πρόσωπόν σας, δὲν σᾶς εἶμαι ἡ εὐπειθὴς δούλη σας, ἀφήσατέ με εἰς τὴν κατάστασίν μου, εἰς τὸ αἰώνιον μου χάος.

Δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μοι ἔσφιγξε τὴν χεῖρα.

Ἡ πράξις, μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου δι: ἡδύνατο νὰ λάβῃ χώραν μετὰ ἓνα μῆνα.

Ἐνθυμήθην τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἔμαθον διὰ τὸν σύζυγόν μου. Ἡ μήτηρ μου μὲ εἶπεν δι: ἔχει στίγματα· ὁ πατήρ μου ἰσχυρίζεται δι: ἔχει κόμην ἀραιάν καὶ ἐσπαρμένην, ἡ δὲ Ἄννα ἡ τροφὸς μας, δι: εἶναι γέρων.

ἔχει στίγματα, διότι ἔγινε θύμα δυστυχεῦς τινος συμπτώσεως.

Εἶναι φαλακρός, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σημεῖον διανοητικῆς ὑπεροχῆς, εἶπεν ὁ Λαβάτερ (1).

Ἀλλὰ νὰ εἶναι γέρων. . . εἶναι λυπηρόν. Καὶ ἐπειτα ἐὰν ἡ φύσις ἠκολούθει δυστυχῶς τὴν ὁδόν της· ἐὰν ἐπέπρωτο ν' ἀποθάνῃ πρὶν ἐμοῦ. . . . ὅα εἶχον ὀλιγώτερον καιρὸν νὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ἐν τούτοις, θεοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ· ἐπειδὴ ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθῇ, τίς ἡξεύρει ἐὰν δὲν θὰ δύναμαι μετ' ὀλίγον νὰ ἀναγινώσκω τὰ πολυαγάπητα γράμματά σου;

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Εὐτέρης ἀρχεται ἀπὸ τοῦ παρελθόν 73^{ον} φυλλάδιον.

Ὅσοι τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἀνανεώσαντες προπληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ τέταρτον ἔτος θέλουσι λάβει ΔΩΡΕΑΝ ὁλόκληρον τὸ ὥραιον μυθιστόρημα ὁ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἀποπερατώθη ἤδη θέλομεν ἀποστείλει εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἀφοῦ λάβωμεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του, καὶ τοῦτο ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Ὅταν συνδρομητὴς προπληρώσας δὲν λάβῃ τὸ μυθιστόρημα ὁ Δημοδιδάσκαλος, ἄς ᾔηται βέβαιος δι: δὲν ἐλάβομεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του. Παρακαλοῦνται οἱ Κ. Κ. ἐπιστάται τῶν ταχυδρομείων, καὶ οἱ εἰδικοί ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἀργοπορία εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ.

(1) Lavater, περίφημος φυσιολόγος.